

Copyright © 2018 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Berkley,
un imprint al Penguin Random House LLC

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru aventură
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru aventură / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3376-7

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Totul pentru aventură

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

capitolul 1

Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester, nu fu deloc încântat când văzu că trăsura intra brusc în curtea unui han de țară lipsit de orice rafinament, la marginea unui sat lipsit de orice rafinament, și se oprea. Când vizitiul deschise portiera și își vârbi capul înăuntru, scuzându-se, marchizul își făcu simțită neplăcerea, dar nu prin vorbe, ci printr-o privire rece și fixă, ridicându-și monocul până aproape de ochi.

- Unul dintre caii din față are o potcoavă slăbită, milord, explică omul.

- Nu i-ai verificat acum o oră, când am oprit să schimbăm caii, și ai spus că totul era în ordine? întrebă marchizul. Însă nu mai așteptă răspunsul. Cât durează?

Vizitiul aruncă o privire plină de îndoială spre han și spre grajdurile laterale, din care nu ieșise încă nici un rândaș sau grăjdar care să le sară în ajutor.

- Nu mult, milord, își asigură el stăpânul.

- Vreau un răspuns ferm și precis, zise tăios Excelența Sa, coborând monocul. Să zicem o oră? Si nici un moment în plus! Hai să intrăm câtă vreme așteptăm, André, și să probăm calitatea berii servite aici.

Tonul lui sugera că nu se aștepta la ceva prea impresionant.

- Un pahar sau două n-ar strica, răspunse vesel fratele lui, André. A trecut al naibii de mult timp de la micul dejun. Nu am înțeles niciodată de ce trebuie să pornești întotdeauna atât de dimineață, și apoi să rămâi cu încăpățânare în trăsură cât timp se schimbă caii.

Calitatea berii nu impresiona prin nimic, într-adevăr, dar era răscumpărată de cantitate. Era servită în niște căni uriașe cu capac, iar spuma era atât de îmbelșugată,

încât lăsa urme ude pe masă. Poate că mândria hanului se baza pe cantitate. Fără să își ceară, proprietarul aduse plăcinte proaspete cu carne, care umpleau cu vârf cele două farfurii și dădeau peste margini. Fuseseră pregătite de buna lui soție, și informă el strălucind de mândrie, deși lordul nu îl încurajase, privindu-l rece și mulțumindu-i cu un gest indiferent. Se părea că această excelentă femeie făcea cele mai bune plăcinte cu carne și de fapt cele mai bune plăcinte de orice fel, atât de bune încât nimic nu se putea compara cu gustul lor delicios, pe o rază de treizeci de kilometri, probabil și mai mult, deși mândrul soț nu voia să lase impresia că își lauda propria soție. Excelențele Lor trebuiau să judece singuri, deși nu se îndoia că aveau să fie de acord cu el și să sugereze chiar că erau cele mai bune din toată Anglia – poate chiar și din Țara Galilor, Scoția și Irlanda. Nu ar fi fost deloc surprins să fie așa. Excelențele Lor ajunseseră vreodată în regiunile acelea îndepărtate? El auzise că...

Însă nu mai apucară să afle ce auzise, pentru că ușa din față se deschise și trei bărbați intrară în bar, urmați imediat de un șuvi de alte persoane. După câte se părea, erau săteni, îmbrăcați cu toții în cele mai bune haine de duminică, deși nu era duminică, veseli și gălăgioși, salutându-l cu mare zarvă pe hangiu și strigând unul la celălalt. Toți aveau gâțul uscat ca iasca și gol ca blidul unui cerșetor pe timp de foamete – conform celui mai gălăgios dintre ei – și aveau nevoie de binefacerile berii și ale plăcintelor cu carne, pentru că amiaza nu era departe, dar mai era încă o oră bună până la începerea festivităților. Odată cu începerea lor, aveau să primească mâncare pentru toată ziua, bineînțeles, dar între timp...

Însă în punctul acela, unul dintre ei – întărit în grabă de corul tuturor – își aminti să-l asigure pe hangiu că nimic nu se putea compara cu mâncărurile soției lui. De astă se și aflau acolo.

Nou-sosiții observară rapid că în mijlocul lor se aflau doi străini. Câțiva își întoarseră privirea, încurcați, și se îndreptară sfioși spre cele mai îndepărtate mese. Alții, oarecum mai îndrăzneți, salutară respectuos în timp ce își ocupau scaunele. Un singur curajos vorbi, exprimându-și speranța că Excelențele Lor veniseră să se bucure de distracțiile pe care le oferea umilul lor sat în acea zi. Întreaga încăpere se cufundă în tăcere, pentru că atenția tuturor se îndreptă spre gentlemani, în așteptarea unui răspuns.

Marchizul de Dorchester, care nu cunoștea numele satului și nici nu-i păsa, privi cărciuma întunecoasă și ponosită și îi ignoră pe toți. Poate că nu auzise întrebarea și nici nu observase brusca tăcere. Fratele lui, care avea o fire mai sociabilă și era mai predispus să se lase încântat de orice nouitate, mulțumi amabil întregii adunări și puse întrebarea inevitabilă:

– Și ce evenimente ar fi acestea?

Fu singura încurajare de care aveau nevoie cei adunăți. Erau pe cale de a sărbători strângerea recoltei cu tot felul de întreceri, cântece vocale, cântece la vioară, dansuri, lupte corp la corp, tras cu arcul, întreceri la despiciat bușteni, ca să numească doar unele dintre ele. Urmau să fie competiții pentru copii și întreceri pe ponei și concursuri de cusături și bucătărie pentru femei. și prezentări de produse din grădină, bineînțeles, și premii pentru cele mai frumoase. Avea să existe câte ceva pentru fiecare. și tot felul de tarabe cu tot ce ți-ai putea dori, dacă voiai să-ți cheltuiesti banii. Majoritatea produselor de grădină și mărfurile femeilor urmau să fie vândute la licitație după concurs. La sfârșitul după-amiezii avea să fie oferită o masă mare în holul bisericii, iar pentru seară fusese organizat un dans. Toate căști-gurile zilei urmau să meargă la fondul pentru repararea acoperișului bisericii.

Se părea că acoperișul bisericii curgea ca o strecătoare oricând venea o ploaie bună, și numai cinci sau

șase strane erau destul de sigure. Așa că zilele ploioase aduceau cu ele o mare îngheșuală.

- Nu că unii dintre tineri s-ar plânge de asta, intervine cineva.

- Unii dintre ei se roagă toată săptămâna pentru o duminică ploioasă, adăugă altcineva.

André Lamarr se alătură valului general de râsete care salutară aceste vorbe de duh.

- Poate că vom rămâne o oră sau două ca să vedem câteva întreceri, zise el. Despicat de bușteni, ați zis? Și lupte corp la corp? S-ar putea chiar să încerc și eu.

Toți ochii se întoarseră spre tovarășul lui, care nici nu vorbise, nici nu arătase vreo urmă de interes față de toate deliciile irezistibile pe care le oferea ziua.

Contrastul dintre cei doi frați era vizibil pentru orice privitor. Între ei exista o diferență de aproape treisprezece ani, dar nu era doar un contrast de vîrstă. Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester, era înalt, bine legat, de o eleganță impecabilă și o frumusețe austera. Părul lui negru era argintiu la tâmpale. Fața îi era îngustă, cu pomeții înalți, nas acvilin și buze subțiri. Ochii îi erau întunecatați și cufundați în orbite. Privea lumea cu dispreț cinic, și lumea îi întorcea privirea – când îndrăznea – cu un respect vecin cu teama. Avea o reputație de om aspru, care nu avea prea multă îngăduință față de cei săraci cu duhul. Mai avea și reputația de petrecăreț nesăbuit și jucător împătimit, printre alte vicii. Era faimos prin șirul de inimi zdrobite pe care îl lăsase în urmă în cei aproape patruzeci de ani ai săi, amante, curtezane și văduve pline de speranță. Pentru că doamnele necăsătorite, împreună cu ambițioasele lor mămici și ambițioșii lor tăticii, renunțaseră de mult la speranța de a-l prinde în laț. Era de ajuns o privire severă a ochilor lui întunecatați ca să înghețe pe cel mai hotărât dintre acești următori. Se consolau vânturând zvonul că era lipsit de inimă și de conștiință, iar el nu făcea nimic ca să-l infirme.

André Lamarr, dimpotrivă, era un Tânăr arătos, mai scund, puțin mai lat în umeri, cu părul mai blond și tenul mai alb, și o fire mult mai deschisă și mai prietenosă decât a fratelui său. Îi plăceau oamenii, și oamenii îl plăceau și ei la rândul lor, în general. Era întotdeauna dispus să se amuze, și nu alegea doar anumite tipuri de amuzament. În prezent era fermecat de acești tărani veseli și de plăcerile simple pe care le așteptau cu o incântare atât de fătășă. Ar fi fost foarte fericit să amâne călătoria cu o oră sau cu trei – la urma urmei, porniseră la drum al naibii de devreme. Își privi întrebător fratele și deschise gura să vorbească. Însă fu împiedicat.

- Nu, spuse încest marchizul.

Atenția celor de la mese fusese atrasă deja de un cuplu de nou-sosiți, care fu salutat cu o avalanșă de amabilități și comentarii asupra vremii binevoitoare și câteva glume slabuțe, care produseră hohote disproportionate de râs vesel. Marcel nu și putea imagina nimic mai groaznic de plăcitor decât o după-amiază petrecută în atmosferă insipidă al unui târg de țară, admirând verzele uriașe și păpușile croșetate și privind trupele de dansatori cu încâlțări grele care țopăiau pe pășunea satului.

- La naiba cu toate, Marc, zise André, încruntându-se. Nu mi-aș fi imaginat că ești atât de nerăbdător să ajungi acasă.

- Nici nu sunt, îl asigură Marcel. Redcliffe Court e prea plin de persoane față de care simt prea puțină dragoste.

- Cu excepția lui Bertrand și a lui Estelle, sper, zise André, încruntându-se și mai tare.

- Cu excepția genenilor, încuviință Marcel ridicând ușor din umeri, în timp ce hangiul le umplea din nou halbele.

Spuma dădu iar pe dinafară și formă mici băltoace pe masă. Omul nu se opri să le șteargă.

Gemenii. Cei de care va trebui să se ocupe când va ajunge acasă. În curând aveau să împlinească optprezece

ani. Dacă lucrurile ar fi fost normale, Estelle și-ar fi făcut debutul la sezonul din anul următor, la Londra, și s-ar fi căsătorit cu cineva eligibil după un an, în timp ce Bertrand ar fi mers la Oxford, ar fi lipsit acolo trei sau patru ani, absorbind cât mai puține informații, și apoi s-ar fi consacrat carierei de Tânăr filfizon de oraș. „Dacă lucrurile ar fi fost normale...“ De fapt, copiii lui nu aveau nimic normal. Amândoi erau aproape morbid de serioși, poate chiar pioși, Doamne ferește. Uneori nu-i venea să credă că puteau fi ai lui. Însă nu se impli-case aproape deloc în creșterea lor, și fără îndoială că de aici veneau toate problemele.

— O să trebuiască să mă străduiesc mai mult cu ei, adăugă el.

— Nu cred că îți vor face necazuri, îl asigură André. Jane și Charles se mândresc cu ei.

Marcel nu răspunse. Pentru că exact acesta era ne-cazul. Jane Morrow era sora mai mare a răposatei lui soții – puritană, lipsită de umor și econoamă. Adeline, care fusese o fată nepăsătoare și amatoare de distracții, o detestase. Se gândeia și acum la soția lui ca la o fată, pentru că murise la douăzeci și trei de ani, când gemenii de-abia împliniseră un an. Jane și soțul ei umpluseră conștiincioși golul și luaseră asupra lor creșterea copiilor, în timp ce Marcel fugise ca și când toate hoardele iadului ar fi fost pe urmele lui, de parcă ar fi putut scăpa de durere, vinovătie și responsabilități. De fapt, de responsabilități chiar scăpase, într-o măsură mai mare sau mai mică. Copiii lui crescuseră cu mătușa, unchiul și verii lor mai mari, chiar dacă rămăseseră acasă la el. De la moartea mamei lor, îi vedea de două ori pe an, întotdeauna pentru intervale foarte scurte. Casa aceea îl provoca prea multe amintiri neplăcute. O singură amintire, de fapt, dar aceea era într-adevăr foarte neplăcută. Din fericire, după ce moștenise titlul, putuse să închirieze casa din Sussex și s-o abandoneze. Acum locuiau cu toții la Redcliffe Court, în Northamptonshire.

— Iar cu mine nu se mândrește nimeni, continuă André cu un rânjet melancolic, după ce trase o dușcă sănătoasă și își șterse buza de sus cu dosul palmei. E adevărat că nici nu se așteaptă nimeni ca Jane și Charles să se mândrească cu mine. Dar nici tu nu te mândrești cu mine, nu-i aşa, Marc?

Marcel nu răspunse. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi fost ușor. Zgomotul din cărciumă era asurzitor. Toată lumea încerca să vorbească cu toată lumea, și se părea că fiecare a doua vorbă era suficient de amuzantă încât să merite un hohot prelungit de râs. Era timpul să-și continue drumul. Cu siguranță că vizitii avuseseră destul timp ca să se ocupe de o singură potcoavă de la un singur picior al unui singur cal. Probabil că o făcuse în cinci minute, și acum se desfăta și el cu o cană de bere.

Pentru că ușa era deschisă, Marcel văzu că mai sosise cineva. O femeie. O lady, de fapt. O lady în mod sigur, deși părea singură, în mod surprinzător. Stătea la masa din hol, uitându-se la registrul pe care îl întindea han-giul. Avea o siluetă frumoasă și elegantă, deși nu părea Tânără. Ochii lui o priviră cu indiferență până când ea întoarse capul pe jumătate, atentă la ceva de la ușa principală, iar el îi văzu chipul din profil. Frumoasă. Deși categoric nu prea Tânără. Și... familiară? O privi mai atent, dar ea se întoarse din nou spre masă ca să scrie în registru, apoi se apleca să ia o geantă și se întoarse spre scară. În curând nu o mai văzu deloc.

— De fapt, uneori nu te mândrești nici cu tine însuți, zise André, aparent fără a-și da seama că atenția lui Marcel se îndepărta de conversația lor.

Marcel își fixă fratele cu o privire rece.

— Ti-ăș aduce aminte că treburile mele nu te privesc.

Fratale lui dădu capul pe spate și râse, aducându-și astfel contribuția la zarva generală.

— Ti-ai ales bine cuvintele, Marc.

— Dar tot nu e treaba ta, repetă Marcel.

- Oh, poate că ar fi, zise André, dacă un anumit soț și frații și cununații lui, și alte rude și vecini ar fi în trecere pe aici și ar da peste noi.

Se întorceau de la o petrecere organizată de o cunoștință comună din Somerset, unde rămăseseră câteva săptămâni. Marcel își combătuse plăcileală flirtând cu o vecină a gazdei, care vizita adesea casa, deși nu ajunsese la nici o intimitate sexuală cu ea. Îi sărutase o dată mâna, în vederea altor douăzeci de invitați, și încă o dată când erau singuri, pe terasa din spatele salonului. Deși avea reputația unui afemeiat neîndurător și fără suflet, se străduia întotdeauna să nu le încurajeze pe doamnele căsătorite, iar ea era căsătorită. Totuși, cineva – iar el bănuia că fusese chiar doamna în cauză – îi spusese soțului o poveste mult înfrumusetată, iar preacînștîl domn alesese să se simtă ofensat. Toate rudele lui de gen masculin de gradul al treilea și al patrulea, ca să nu mai vorbim despre vecini și câteva notabilități locale, se simțiseră și ei ofensați, și în curând se zvonise că jumătate din ținut voia săngele stricatului marchiz de Dorchester. Nu era exclus nici duelul, oricât de ridicol ar fi părut. De fapt, André și trei dintre invitați își oferiseră serviciile ca secundanți.

Marcel scrisese la Redcliffe Court ca să-și anunțe intenția de a se întoarce acasă în cursul săptămânii și plecase de la petrecere înainte ca toată nebunia aceea să se transforme într-o adeverată farsă. Nu dorea să omoare un fermier cu mintea înfierbântată care își neglijă soția, dar nici să se lase omorât. Îi nu i păsa nici cât negru sub unghie dacă plecarea lui era considerată lașitate.

Oricum avea de gând să meargă acasă, chiar dacă era plină de persoane care nu fuseseră niciodată invitați să se stablească acolo – sau poate tocmai din cauza asta. Cu doi ani în urmă, moștenise titlul de la unchiul său, și odată cu el moștenise și Redcliffe Court. Însă îi moștenise și pe locatarii săi – marchiza, mătușa lui care rămăsese văduvă, și fiica ei, soțul fiicei și fiica lor cea

mai mică. Cele trei fiice mai mari se căsătoriseră deja și părăsiseră – din fericire – cuibul împreună cu soții lor. Pentru că oricum nu avea de gând să se stabilească la Redcliffe, Marcel nu considerase că merita să le sugereze să se mute în casa văduvei, care fusese construită cu ceva timp în urmă tocmai pentru acest fel de situație. Acum Jane și Charles Morrow erau și ei acolo, cu fiul și fiica lor, amândoi adulții, dar care nu dădeau nici un semn că ar fi dorit o viață independentă de părinții lor. Gemenii erau și ei la Redcliffe, bineînțeles, fiindcă era casa lor de drept.

O familie mare și fericită.

- Datoriile tale însă, spuse Marcel într-o scurtă pauză, după ce proprietarul apăru cu un platou uriaș de plăcinte aburind și toată lumea începu să le devoreze cu poftă, mă privesc și pe mine, André.

- Da, mă gândeam că o să ajungem și la asta, zise fratele lui oftând resemnat. Le-aș fi plătit de mult, dacă nu aş fi avut ghinion la joc chiar înainte de a pleca la țară. Dar le voi plăti, nu te teme. Întotdeauna le plătesc. și o știi. Dar tu aduci vorba mereu. Dacă creditorii mei vor avea marea nerușinare de a veni din nou la tine, ignoră-i pur și simplu. Eu aşa fac întotdeauna.

- Am auzit că închisoarea datornicilor nu e cea mai confortabilă reședință.

- Oh, las-o baltă, Marc. Nu lua treburile aşa, zise fratele lui, pe un ton șocat și în același timp indignat. Cu siguranță că nu te aștepți să ies în lume îmbrăcat în zdrențe și cu cizmele roase, nu? Te-aș face de rușine dacă aş alege un croitor sau un cizmar inferior. Ori, mai rău, dacă nu aş avea nici unul. Nu pot fi învinuit pentru facturile lor. Cât despre joc, ce să facă omul ca să se mai amuze puțin? Să citească lecturi moralizatoare lângă foc în fiecare seară? În plus, trebuie să recunoști că e un defect de familie. Annemarie trăiește mereu într-un stil care îi depășește mijloacele, și din când în când pierde câte un sfert din venitul lunar la masa de joc.

Comportamentul surorii noastre, sublinie Marcel, îl privește pe William Cornish, și asta de opt sau nouă ani. Deși asta nu o împiedica să cersească un împrumut ocazional, când era peste măsură de extravagantă sau ghinionistă la joc, iar perspectiva de a-i mărturisi totul pragmaticului ei soț o înfricoșă prea tare. Știa ce îl să teaptă când s-a căsătorit cu ea.

— Mi-a spus că nu o ceară niciodată, nici nu o amenință cu inchisoarea datornicilor, zise André. Fii bun și împrumută-mi niște bani, Marc. Numai cât să-mi acopăr datoriile la joc și poate ceva în plus ca să scap de creditorii cei mai insistenți, naiba să-i ia. O să-ți înapoiez și ultimul bănuț. Cu dobândă, adăugă el mărinimos.

Doamna apăru din nou. Ușa dintre bar și salon era deschisă, aşa că Marcel o văzu așezându-se la o masă și fiind singura ocupantă a acestei respectabile încăperi, din câte putea vedea. Stătea cu fața spre el, însă încăperile erau mari și între ei se aflau multe persoane. Și pe Dumnezeul lui, o cunoștea într-adevăr. Zeița de marmură pe care își încercase cândva tot blestemul de farmec personal, sperând să o transforme într-o femeie de carne și sânge – fără nici un succes. Ei bine, aproape nici unul. Pe atunci era măritată, bineînțeles, dar el încerca să totuși să flirteze cu ea. Avea flirtul în sânge, și rareori dădea greș când își punea în cap să cucerească o femeie. Începuse să creadă că ea era poate interesată, dar apoi ea îi spuse să plece. Exact aşa, cu vorbele astea.

„Pleacă de aici, domnule Lamarr.“

Și el plecase, cu mândria ferfenită. Pentru un timp se temuse că și inima îi era la fel de zdrențuită, dar se înșelase. Inima lui era deja împietrită, înghețată și lipsită de viață.

Acum, după atâția ani, ea căzuse de pe piedestalul de mândrie de pe care își conducea lumea atunci, și ajunsese destul de jos. Și nu mai era Tânără. Dar era încă frumoasă, pe Dumnezeul lui! Contesa de Riverdale. Nu, nu se mai numea aşa. Nu mai era contesă, nici măcar

contesă văduvă. Nu știa cum își spunea acum. Doamna Westcott? Nu era nici măcar asta. Doamna Cutare? presupunea că se putea uita în registrul hanului. Dacă era suficient de interesat, bineînțeles.

— Nu mă crezi, zise André îndurerat. Știu că nu îți-am plătit ultima dată. Și nici penultima, dacă e să fiu cinstit, deși nu aş fi pierdut o sumă atât de mare la curse dacă armăsarul pe care am pariat nu ar fi început să șchiopăteze chiar de la poarta de start. Era un pariu căt se poate de sigur, Marc. Dacă ai fi fost acolo, ai fi pariat și tu o mulțime de bani pe el. A fost doar un ghinion al naibii. Dar de data asta îți dau numai decât banii înapoi. Am un pont sigur pentru ceva pe luna viitoare. Un lucru cu adevărat sigur de data asta, adăugă el când își văză fratele ridicând sceptic din sprâncene. Ar trebui să te uiți și tu la cal.

„Are chipul unei femei care a suferit“, se gândi Marcel, „iar ciudatul rezultat e că e cu mult mai frumoasă“. Oricum, el nu era interesat de femei care sufereau. Ori femeia asta se apropia de patruzeci de ani sau poate chiar și depășise, din câte știa. Ea se uită în jur, mai întâi la salonul probabil gol și apoi prin ușă la mulțimea gălăgioasă înghesuită în bar. Ochii ei se opriră asupra lui o clipă, trecură mai departe, apoi se întoarseră. Se uită direct la el o secundă, poate două, apoi se întoarce brusc spre hangiul care apăruse la cotul ei, cu ibricul de cafea.

Îl văzuse și îl recunoscuse. Dacă nu se înșela – nu își ridicase monocul la ochi ca să o vadă mai bine – pe obrajii ei apăruseră două pete de culoare.

— Nu-mi place deloc când îmi aplici tratamentul tăcerii, Marc, zicea André. E al naibii de nedrept, și tu o știi. Tocmai tu să-mi faci asta.

— Tocmai eu? repetă Marcel, întorcându-se spre fratele său, care începu să se mute de pe un picior pe celălalt.

— Ei bine, nu ești chiar ușă de biserică, nu? zise în cele din urmă. Nici nu ai fost vreodată. În tot timpul